

Priloga „Vrteu“.

Štev. 9. Ljubljana, 1. septembra 1912. XX. tečaj.

Zvečer.

11. Tamburica.

1.

Na tamburico
tiho sem zabrenkal;
tam od cerkvice
tiho je zaklenkal
zvon večerni „ave“,
kakor da prinaša
miljene pozdrave
mi od mamice.

V sinji dalji tam,
tam je domek moj,

tam je mamica,
tam je očka moj,
ah, tam daleč tam!
Tu v tujini pa —
tu tako sem sam!

Na tamburico
tiho sem zabrenkal,
zvon večerni
„ave“ je zaklenkal,
kakor zvon domačih tal...

2.

Zapel si, zvon, večerni
ave . . .

Oj, tja domov,
pod rodni krov,
stotere nesi mi pozdrave!

Povej, kak trda je tujina,
in mamici —
sporoči ji
gorak poljub, pozdrav
od sina!

3.

Lahno plava lunica
čez nebo,
v sobi poje strunica
žalostno
o domovju daljnem
pesmico:

„Kje je tak toplo
kot pri mamici?
Kje je tak mehko
kot pri mamici
v tihi kočici?
Oj povejte, strunice!“

„Ah, nikjer, nikjer!“
vzdihajo mi strunice.
Lahno plava lunica
čez nebo,
v sobi poje strunica
o domovju daljnem
pesmico . . .

4.

Vtihnile so strune
na tamburici.
Prišla je od doma
k meni sanjica,
pa potihnile so strune
na tamburici.

Vrni, vrni se domov!
Brž poromaj, sanjica,
preko pisanih dobrav,
brž poromaj, sanjica,
k moji skrbni mamici —
spet ponesi ji pozdrav!

Pa je rekla sanjica:
„Zdaj le, zdaj le moli
tvoja mamica,
zdaj le, zdaj le moli
zate mamica
k Tolažnici žalostnih.“

Šla je sanjica
v tiho, mirno nočko,
šla je sanjica
v tiho, mirno kočko,
k mamici . . .

Bogumil Gorenjko.

